

Как старецът се спасил от мечката и вълка

Имало едно време един дядо и една баба. Един ден дядото казал:
– Бабо, аз ще отида на лов днес.

Дядото имал една стара пушка. Взел я и отишъл той в гората. Спрял се до една чешма и, не щеш ли, изскочили пред него един вълк и една мечка. Озърнал се той, но какво да прави – няма къде да се скрие, а побегне ли ще го стигнат. Извадил си той луличката – запалил я и запушил. Стояли вълкът и мечката, гледали го. По едно време се обадила мечката:

– Дядо, ти какво правиш тука?

– Ами какво да правя – ожаднях, дойдох вода да пийна и да си хапна малко.

– А, хапни си, дядо, хапни си, че и ние ще си хапнем от твоето месо. – отвърнала мечката

– Чакайте, недейте бърза – казал дядото. – Почакайте малко първо аз да се нахраня, пък след туй и вие.

Стоял дядото, гледал ги и се чудел какво да прави, че да се спаси. Накрая им рекъл:

– Знаете ли какво, малко да ми помогнете – ей туй дърво не мога да го сцепя с брадвичката – много е голямо. Аз ще го цепна малко, а вие ще си сложите лапите в цепнатото, за да го довърша.

Вълкът и мечката, нали били глупави, излъгали се, съгласили се. Сцепил дядото дървото, разтворил го, сложили си те лапите. Тогава дядото махнал брадвата, дървото се затворило и ги заклещило. Че като ги почнал тогава дядото с брадвата – насякъл вълка, насякъл и мечката. Сложил ги дядото на каруцата и тръгнал да се прибира. Като наближил дома викнал на бабата:

– Отвори, бабо, портата, че кожух ти нося.

Отворила тя широко портата и що да види – отзад в каруцата мечи кожух носи дядото. Зарадвала са бабата, затичала се да го посрещне. Ушили си и двамата по едно кожухче от мечката кожа. И до днес още ги носят и им се радват.